

Καλύτερα να δέρνεις παρά να μιλάς; Η σύλληψη του Γ. Παπαχρήστου

Του Πάσχου Μανδραβέλη

Ζούμε σε μια χώρα που οι πολιτικοί μπορούν να να δέρνουν δημοσιογράφους ατιμώρητα (όπως έγινε πρόσφατα με τον νταή βουλευτή της Χρυσής Αυγής κ. Ηλία Κασιδιάρη), αλλά αν γράψει κάποιος δημοσιογράφος κάτι για ένα πολιτικό κινδυνεύει με αυτόφωρη φυλάκιση, ανεξαρτήτως αν αυτό που έγραψε είναι αληθές ή ψευδές* αρκεί μια μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση και ο δημοσιογράφος παίρνει την άγουσα για το κρατητήριο.

Δεν γνωρίζουμε αν όσα έγραψε για τον κ. Πάνο Καμμένο ο δημοσιογράφος της εφημερίδας «Τα Νέα» κ. Γιώργος Παπαχρήστος είναι αληθή. Μπορεί να είναι ψευδή ή και να συνιστούν συκοφαντική δυσφήμιση. Ο κ. Καμμένος -παρά το γεγονός ότι έχει μακρά ιστορία μνηύσεων κατά πάντων και για τα πάντα- είχε κάθε νόμιμο δικαίωμα να υποβάλλει μήνυση, έστω και καταχρηστικά. Το πρόβλημα είναι στο θεσμικό

πλαίσιο. Αποτελεί απόπειρα φήμωσης το γεγονός ότι οποιοσδήποτε μπορεί να τρομοκρατήσει τους δημοσιογράφους αφού η υποβολή της μήνυσης σημαίνει και αυτόφωρη διαδικασία. Ποιος, για παράδειγμα, μετά την σύλληψη του κ. Παπαχρήστου θα γράψει κάτι για τον κ. Καμμένο χωρίς να σκεφτεί ότι μπορεί να περάσει μέχρι ένα σαββατοκύριακο στο τμήμα, μέχρι δηλαδή να προσδιοριστεί η τακτική δικάσιμος; Ποιος θα γράψει οτιδήποτε για οποιονδήποτε πολιτικό, όταν αυτός ακόμη και με ασπύρητες μηνύσεις μπορεί να τον τιμωρήσει με κράτηση πριν γίνει η δίκη;

Η αυτόφωρη σύλληψη του κ. Παπαχρήστου -αλλά και άλλων δημοσιογράφων κατά το παρελθόν- αποκάλυπτε μια από τις πολλές στρεβλώσεις και του δαιδαλώδους νομοθετικού πλέγματος της χώρας. Διαπιστώνουμε ότι πολλάκις οι νόμοι επιτρέπουν να τιμωρούνται αυστηρότερα εκείνοι που

λένε κάτι, από εκείνους που κάνουν κάτι (δέρνουν, προπυλακίζουν κ.λπ.)

Αναδεικνύει επίσης το μέγα έλλειμμα ελευθερολογίας στην Ελλάδα. Γράφουμε και παλιότερα ότι «το αμερικανικό Σύνταγμα έχει 17 μόνο λέξεις για να προστατεύει την ελευθερία του λόγου: “Το Κογκρέσο δεν θα θεσπίσει κανένα νόμο που να περιορίζει την ελευθερία του λόγου και του Τύπου”.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Η σύγκριση της Πρώτης Τροπολογίας με την “προστασία” της ελευθερίας του λόγου που προσφέρει το Ελληνικό Σύνταγμα είναι απελπιστική. Κατ’ αρχήν το άρθρο 14 έχει 571 λέξεις (!) συν 168 που έχει το άρθρο 15 για να περιορίσει απαυλογοημένα τη Ραδιοφωνία και την Τηλεόραση (αφού χρησιμοποιούν δημόσια περιουσία) κι εντελώς αναιτιολόγητα τον κινηματογράφο και τη φωνογραφία.

Έχουμε δηλαδή 739 λέξεις που ευφημίζονται ως “προστασία της ελευθερίας του λόγου”, αλλά στην ουσία βρίθουν αντιδημοκρατικών εξαιρέσεων» («Αναθεωρώντας το άρθρο 14» Καθημερινή 12.5.2006)

Δυστυχώς το Σύνταγμα είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου των δαιδαλώδων ρυθμίσεων που ισχύουν και καταπνίγουν την ελευθερολογία. Μεταξικοί

νόμοι που ποινικοποιούν την έκφραση, νόμοι περί αγωγών φόβητρο για κάθε δημοσιογράφο που θέλει να γράψει την αλήθεια και λοιπά, πολλά, πολλά. Το γεγονός ότι οι εφημερίδες δεν βγαίνουν με λευκές σελίδες οφείλεται στην παλιά ρωμέικη πρακτική της μη εφαρμογής των νόμων. Έτσι, ξεκινώντας από το Σύνταγμα και φτάνοντας μέχρι τις δικαστικές αποφάσεις, καταλήγουμε να έχουμε και

το πιο ασφυκτικό νομικό πλαίσιο και την πλήρη ασυδοσία. Τα πάντα απαγορεύονται και τα πάντα γίνονται. Γι’ αυτό συνήθως την πληρώνουν οι μικροί και ποτέ οι ασύδοτοι.

Βεβαίως για αυτή την κατάσταση έχουν τεράστιο μερίδιο ευθύνης και οι δημοσιογράφοι. Όχι μόνο για την ποιότητα της δουλειάς τους που καταλήγει πολλαπλά να είναι συκοφαντίες, αλλά γιατί ποτέ δεν ασχολήθηκαν με τα θεμελιώδη ζητήματα ελευθερίας των. Όπως λέγαμε παλιότερα «κάθε Έλληνα δημοσιογράφος ξεχωριστά έχει άποψη επί παντός και η ελληνική δημοσιογραφία στο σύνολό της για τίποτε. Ούτε για τα πράγματα που αφορούν τη δουλειά μας. Οι ενώσεις μας κινούνται μεταξύ ρηχού συντεχνιασμού και φτηνού αντι-ιμπεριαλισμού. Δεν νοιάστηκαν, δεν νοιαστήκαμε, ποτέ για το “λειτούργημα” μας, το οποίο χρειάζεται την ελευθερία για να υπάρξει. Έχουμε πρόταση

για το πώς πρέπει να διαφυλαχτεί η ελευθερία του Τύπου στις ΗΠΑ, αλλά δεν ασχοληθήκαμε ποτέ με το δικό μας πλαίσιο ανελευθερίας του Τύπου» («Το πλαίσιο ανελευθερίας του Τύπου», Εισήγηση στο «15ο δημοσιογραφικό συνέδριο της Σαμοθράκης» Σαμοθράκη 22.6.2007)

Η αυτόφωρη σύλληψη ενός προβεβλημένου δημοσιογράφου έφερε πάλι στην επιφάνεια ένα θέμα που αφορά άμεσα την Δημοκρατία. Την ελευθερία στον δημόσιο διάλογο. Αν δούμε αυτά τα συμβάντα υπό το πρίσμα της θεωρίας των κινήτρων, δεν είναι τυχαίο ότι στο δημόσιο χώρο περισσότερο δερνόμαστε από ότι συζητάμε. Κατά κάποιο τρόπο, το νομοθετικό πλαίσιο δημιουργεί περισσότερα αντικίνητρα να μιλήσει κανείς, από όσα δημιουργεί για να δειρεί. Αλλά ακόμη κι αν δειρεί θα αθωωθεί με βάση «Το (άτυπο) δίκαιο της σφιγμένης γροθιάς».

Νόμος-δίκοπο μαχαίρι

Θέμα ωρών είναι η κατάθεση του νέου αντιρατσιστικού νομοσχεδίου από την κυβέρνηση. Σύμφωνα με τελευταίες πληροφορίες, θα τιμωρούνται με φυλάκιση έως τριών ετών και χρηματική ποινή 20.000 ευρώ όσοι υποκινούν δημόσια το ρατσιστικό μίσος και τη βία. Ιδίες ποινές θα επιβάλλονται και σε όσους εγκωμιάζουν δημόσια ή αρνούνται κακόβουλα τα εγκλήματα πολέμου ή γενοκτονίας και το Ολοκαύτωμα.

Το νομοσχέδιο δίνει στον υπουργό Δικαιοσύνης το δικαίωμα να επιβάλει πρόστιμο έως 100.000 ευρώ και αποκλεισμό από κρατικές επιδοτήσεις-επιχορηγήσεις στα πολιτικά κόμματα και γενικά στα νομικά πρόσωπα που διαπράττουν τα παραπάνω εγκλήματα. Επίσης, πρώτη φορά ποινικοποιούνται τα συσσίτια μόνο για κάποιες ομάδες του πληθυσμού, που καθιέρωσε η Χρυσή Αυγή, ενώ προστατεύονται τα θύματα ρατσιστικής βίας.

Είναι γεγονός ότι η κυβέρνηση έως

πρόσφατα αρνούνταν να προωθήσει νέο αντιρατσιστικό νόμο στη Βουλή. Επειτα από αρκετές παλινωδίες, αρκετά προβεβλημένα στελέχη της υποστήριξαν ότι το υφιστάμενο νομοθετικό πλαίσιο ήταν επαρκές. Οι ίδιοι δεν δικαιολογούσαν όμως γιατί τα θύματα ρατσιστικών εγκλημάτων πολλαπλασιάζονταν με γεωμετρικούς ρυθμούς, ενώ την ίδια στιγμή οι δράστες αυτών των επιθέσεων παρέμεναν διαρκώς στο απυρόβλητο.

Η αλήθεια είναι ότι για τον εντοπισμό και τη σύλληψη των νεοναζιστών εγκληματιών δεν χρειάστηκε κάποιος ειδικός αντιρατσιστικός νόμος. Μόνο η πολιτική βούληση έλειπε. Και όταν αυτή βρέθηκε, μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα, η Δικαιοσύνη και η Αστυνομία κινήθηκαν αστραπιαία. Μέσα σε δέκα μέρες έκαναν όσα δεν είχαν κάνει σε είκοσι χρόνια.

Από την άλλη, είναι βέβαιη η ανησυχία πολλών, ιδίως στην Αριστερά, για το πώς μπορεί η εξουσία να

χρησιμοποιήσει τόσο ισχυρά νομικά όπλα. Ο κίνδυνος να διωχθούν ιδέες και φρονήματα, αντί για πράξεις βίας και εγκληματικές συμπεριφορές, ελλοχεύει. Δικαίως φοβάται το ΚΚΕ, και ένα κομμάτι της άλλης Αριστεράς, ότι με τις προβλεπόμενες διατάξεις ανοίγει ο δρόμος για την ποινικοποίηση ακόμη και των ιστορικών απόψεων ή τη δίωξη οργανώσεων, στις οποίες θα αποδοθούν παρόμοιες προθέσεις και μάλιστα με απλή υπουργική απόφαση! Η μεταφορά της αντιρατσιστικής νομοθεσίας είναι κοινοτική υποχρέωση στο πλαίσιο της Ε.Ε. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ο ρατσισμός, τα κηρύγματα μίσους και τα εγκλήματα βίας που υποκινούνται από κίνητρα μισαλλοδοξίας είναι καταδικαστέα και πρέπει να τιμωρούνται. Το ερώτημα είναι εάν χρειάζεται η καθιέρωση «ιδιώνυμου» ρατσιστικού εγκλήματος, για να αποτραπούν όλα αυτά. Η πικρή εμπειρία της Χρυσής Αυγής απέδειξε πως όχι.

Φτάνει πια η μετρομανία!

Αυτό το διαρκές γαϊτανάκι περί νέων μέτρων, με εκθέσεις, αναλύσεις, δηλώσεις πρέπει κάποια στιγμή να σταματήσει. Το γεγονός ότι χτες τόσο η γενική διευθύντρια του ΔΝΤ Κριστίν Λαγκάρντ, όσο και η εκπρόσωπος της Κομισιόν, αναγκάστηκαν να διευκρινίσουν ότι αφενός δεν μπορεί να υπάρξουν νέες περικοπές μισθών και συντάξεων και αφετέρου ότι δεν ζητείται αύξηση ή επιβολή νέων φόρων, δείχνει ότι και οι εκπρόσωποι των δανειστών, αντιλαμβάνονται πλέον ότι αυτή η συζήτηση δεν ωφελεί κανένα. Την ώρα που με δραματικές θυσιές του ελληνικού λαού, αλλά και με μια τρομακτική έξαρση της ανεργίας οι πάντες αναγνωρίζουν ότι κάτι αρχίζει να κινείται και ότι τα δημόσια οικονομικά έχουν μπει σε τροχιά εξυγίανσης, οι επικλήσεις για νέα μέτρα, μόνο νέα προβλήματα δημιουργούν. Μετά από μια πενταετία βαθιάς ύφεσης, όπως σημειώνουν και οι Financial Times κάποια «πράσινα βλαστάρια» αρχίζουν να εμφανίζονται μέσα στη γενική ξηρασία. Ακόμα και τα περιβόητα Hedge funds, αφού σπεκουλάρισαν πάνω στην κατάρρευση της χώρας, αρχίζουν, για τους δικούς τους κερδοσκοπικούς λόγους, να ποντάρουν στην ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας. Η επίσημη παραδοχή και από τους δανειστές μας, ότι θα υπάρχει από φέτος, πολύ νωρίτερα από ότι προέβλεπαν, πρωτογενές πλεόνασμα δημιουργεί την απαραίτητη αίσθηση σταθεροποίησης, που μπορεί να αποτελέσει τον κινητήριο μοχλό της ανάκαμψης. Αλίμονο αν αυτό το καταρχήν θετικό κλίμα, υπονομευτεί, εν τη γενέσει του. Αρκετά έχει πληρώσει μέχρι τώρα η χώρα μας, όχι μόνο τις δικές της αμαρτίες, αλλά και τις παλινωδίες των εταίρων και δανειστών μας. Είναι προς το συμφέρον όλων - και πρωτίστως των Ελλήνων πολιτών που βασανίζονται από την κρίση - να σταματήσει η συνεχής μετρολογία και καταστροφολογία. Και η οικονομία, αλλά και οι πολίτες απαιτούν να αποκατασταθεί ένα κλίμα σταθερότητας και ηρεμίας, μήπως και φανερί επιτέλους ένα φως στην άκρη του τούνελ.

ροές δεν αφορούν τα μέτρα καθαυτά, αλλά τις αιτίες που αναγκαστικά θα τα προκαλέσουν. Η πραγματικότητα αντιστρέφεται, καθώς οι αιτίες όχι μόνο αποσυνδέονται από τη μνημονιακή πολιτική, αλλά θεωρείται ότι προέρχονται από τη μη-εφαρμογή της μνημονιακής πολιτικής.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η επερχόμενη κρίση των ασφαλιστικών ταμείων. Η κυβέρνηση παριστάνει ότι η κατάρρευση των ασφαλιστικών ταμείων δεν οφείλεται στην πολιτική της που έχει προκαλέσει την ανεργία, την αδυναμία της πλειοψηφίας των αυτοαπα-

σχολούμενων να καλύψουν τις ασφαλιστικές τους υποχρεώσεις (ο ΟΑΕΕ υπολογίζεται ότι θα έχει έλλειμμα 800 εκατομμυρίων μέσα στο 2014) και τη διαφυγή εσόδων από τη μη καταβολή ασφαλιστικών εισφορών από κερδοφόρες επιχειρήσεις. Αντί να προσπαθήσει να βρει μια βιώσιμη λύση, μειώνει ακόμη περισσότερο τις εργοδοτικές εισφορές(!) και παρουσιάζει ως φυσική αναγκαιότητα την περικοπή 1-1,5 δισεκατομμυρίου επιπλέον από τις δαπάνες υγείας, συντάξεων και εφάπαξ!

Άλλο παράδειγμα είναι η υστέρηση των

εσόδων. Παρά το γεγονός ότι το κράτος έχει εξαπλασιάσει τα (υπολογιζόμενα) έσοδά του από φόρους ακίνητης περιουσίας μέσα σε 3 χρόνια(!), ετοιμάζεται νέα αύξηση της φορολογίας σε μικρή και μεσαία ακίνητη περιουσία, η οποία θα συνδυάζεται με ελάφρυνση της φορολόγησης των μεγάλων περιουσιών. Επίσης, μόνο κλαυσίγελο προκαλεί το εύρημα της παραχώρησης ακινήτων στο Δημόσιο για εξόφληση χρεών χωρίς να επιστρέφεται η όποια υπερβάλλουσα αξία. Ταυτόχρονα υπολογίζεται αύξηση των φορολογικών εσόδων

περί το 1,5 δισεκατομμύριο, το οποίο όμως δεν θα προέλθει από τα κέρδη και τα πολύ ψηλά εισοδήματα, αλλά και πάλι από τους μισθωτούς, τους συνταξιούχους, τους ελεύθερους επαγγελματίες. Αν προσθέσουμε άλλο 1 δισ. περίπου περικοπών που συζητείται για τους τομείς Παιδείας και Άμυνας, ολοκληρώνουμε την εικόνα της υποβάθμισης του ελληνικού κοινωνικού κράτους σε τριτοκοσμικά επίπεδα.

Αλλά, προς Θεού! Δεν πρέπει να λέμε ότι έρχονται νέα μέτρα. Μη χαλάμε και την εικόνα της χώρας μας...